

PROBLEMATIKA ZBARVENÍ BRETAŇSKÉHO OHAŘE

V počátcích chovu bretaňských ohařů u nás se nevyskytovaly žádné problémy, které by souvisely s jejich zbarvením. Bylo to pochopitelně především proto, že v té době u nás byli pouze psi bíloranžoví. Při páření bíloranžových jedinců mezi sebou se rodí pouze bíloranžová štěňata, takže výskyt chybných zbarvení odpadl. U bíloranžových jedinců popisuje standard jako vadu (vylučující) bílou skvrnu na uchu nebo oko v bílé. Jinak se standard nezabývá příliš podrobně zbarvením, kromě vyjmenování barevných rázů už jen specifikuje rozdíl mezi zbarvením „straka“ a „bělouš“ a upřesňuje místa, na kterých jsou rozmístěny znaky pálení.

Podrobněji se zbarvení (a jeho dědičnosti) věnuje „Seminář pro posuzování BO na výstavách“, jehož překlad je zveřejněn na našem webu u plemene bretaňský ohař. Doporučuji k prostudování.

V období, kdy byli do ČR dovezeni první jinak zbarvení bretoňáci, ještě ani ve Francii neměli větší problémy s nestandardním zbarvením – publikace z tohoto období obsahují fotografie naprosto korektně zbarvených zvířat, a také u nás se dlouho rodila jen standardně zbarvená štěňata. Se stoupající oblibou tříbarevného zbarvení ale nastaly problémy – nejprve jsem je zaznamenala v zemi původu, ale pochopitelně s četnými exporty mimo Francii se tyto problémy rozšířily i za její hranice.

Francouzi sami si s nestandardními zvířaty nemusejí dělat problémy – štěňata, která se ve Francii narodí, dostávají po narození pouze „certificat de naissance“ – tedy doklad, potvrzující, že štěně pochází z čistokrevného chovu a je zapsáno v plemenné knize. Ale tento certifikát není „průkazem původu“ v obvyklém smyslu slova. Aby jedinec získal řádný rodokmen – pédigrée – musí se v dospělosti podrobit tzv. „confirmation“, tedy „ověření“, které provádí uznávaný rozhodčí – confirmateur. A pokud tento confirmateur zjistí, že jedinec není zbarven tak, jak specifikuje standard, psa nezconfirmuje a ten nedostane „pédigrée“, uznané FCI a nelze jej tedy použít v plemenitbě. Tento postup ovšem neplatí v případě exportu, a tudíž se může stát, že do zahraničí exportovaný jedinec nemusí splňovat požadavky standardu a přitom dostane platný, exportní rodokmen.

Nyní se budeme věnovat popisu odchylek ve zbarvení od textu, který uvádí standard.

- 1) „Chybný trikolor“: je to tříbarevné zbarvení, kde ovšem znaky pálení mají výrazně větší rozsah, než popisuje standard. Toto zbarvení **není** důvodem k vyloučení, ale je důvodem k penalizaci.



Chybný trikolor – pálení přesahuje mimo zóny, které uvádí standard



korektní rozložení znaků pálení

2) Nestandardní třibarevné zbarvení, které je důvodem k **vyloučení**:



Bíloranžový jedinec s černou plotnou
- nestandardní mutace



Barevné plotny tvoří směs oranžových a
černých chlupů – nestandard

3) Smyté zbarvení: začalo se objevovat až v posledních letech, jedná se o nestandardní zbarvení, které má jiné genetické založení, než standardní barvy – je důvodem k **vyloučení**:



Považovala jsem za potřebné tímto krátkým článkem seznámit chovatele bretaňských ohaňů s problémy, s nimiž se mohou v chovu tohoto plemene setkat. Faktem ovšem je, že „barva neloví“ a na využití v lovecké praxi nemá zbarvení jedince žádný vliv!

Helena Dvořáková